

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ-

ΜΩΝ

ΥΓΙΕΙΑΣ

ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Έτήσια Συνδρομή Περιοδικού, διά τὸ ἔσωτερικὸν δρχ. 50
» διά τὸ ἔξωτερικὸν \$ 3

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α. Ν. 1092
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», Ὑψηλάντου 45 - 47

Ὑπεύθυνος τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ	Χριστὸς Ἄνεστη !
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΙΠΛ. ΑΔ/ΦΩΝ	14ον Διεθνὲς Συνέδριον εἰς Μοντρεάλ
ΑΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ	Ὁ τεχνητὸς νεφρὸς
ΣΤ. ΣΚΟΥΦΟΓΛΟΥ	Σκέψεις μιᾶς ἀποφοίτου
Φ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ	Μαριέττα Βελισσαρίου
Σ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΥΛΗ	Βασικαὶ ἀρχαὶ νοσηλευτικῆς φροντίδος (Μετάφρασις)
ΖΗΤΗΣΕΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ	
ΝΕΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ	
ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ:	Βυζαντινὴ εἰκὼν Ἄναστάσεως, εἰκόνες πόλεος Μοντρεάλ κλπ., σχεδιάσματα, καὶ προσωπογραφία τῆς ἀειμνήστου Ἀ/φῆς Μ. Βελισσαρίου

ΣΤΕΛΛΑΣ ΣΚΟΥΦΟΓΛΟΥ

Διπλωματούχου Ἀδελφῆς Σχολῆς Ε.Ε.Σ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥ

Γλυκειὰ ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ . . . Γεμάτη φῶς, ἀρμονία, γαλήνη, λές καὶ προσφέρεται εἰδικὰ γιὰ περισυλλογὴ ἢ γιὰ ὄνειροπόλημα.

Τὴν ὥρα αὐτὴ πού οἱ στερνές ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου χαιρετοῦν τὸν ἀποσπερίτη, πού τὰ πουλιὰ στέλνουν τὸν ἀποχαιρετισμό τους στὴν ἡμέρα, πού τὰ πρῶτα τριζόνια ἀρχίζουν κιόλας τὸ τραγούδι τους, πού τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι σοῦ ψιθυρίζει χίλια δυὸ μυστικά, αὐτὴν τὴν ὥρα μπορεῖς ν' ἀκούσης καὶ μιὰ μυστικὴ φωνή, ἐσωτερικὴ, πού δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν φωνὴ τῆς ψυχῆς σου, ἀπὸ σένα τὴν ἴδια, ἐλευθερωμένη ὅμως ἀπὸ τὶς συμβατικότητες καὶ τὶς συγαλλαγές τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε καλούπι καὶ κάθε περιτύλιγμα. Μόνη μὲ τὸν ἑαυτὸν της, μέσα στὴν μυστηριακὴ ὥρα μοιάζει μὲ τὸν μικρὸν αἶτό πού ποθεῖ τὸ πέταγμα στὶς ψηλές κορφές. Τὸ ποθεῖ, μὰ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμι τῆς φτερούγας, στὴν ἀντοχὴ τοῦ ματιοῦ, πού πρέπει νὰ κοιτάξῃ τὸν ἥλιο κατάματα καὶ νὰ μὴ δακρύσῃ. Θέλει νὰ φθάσῃ στὴν κορφὴ, ἀλλὰ φοβᾶται τὸ γκρέμισμα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς αἰτοφωλιάς. Μὰ κάποτε φθάνει ἡ ὥρα, πού ὅσο καὶ ἂν διστάζῃ, πρέπει νὰ πετάξῃ. Ἡ φωλιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ ἄλλο. Καὶ ἀπλώνοντας τὶς ἀρκετὰ δυνατές, νεαρές φτεροῦγες του ξεκινᾷ, γιὰ νὰ τὶς τρανέψῃ μὲ τὸ πέταγμα, καὶ μὲ τὴν προσπάθεια.

Καὶ θὰ εἶναι ὁ χρυσαϊτός.

. . . Ἡ ὥρα της ἤλθε. Τὸ ἀκούει ἀπὸ παντοῦ. Αὐτὸ τῆς ψιθυρίζει καὶ ἡ μυστικὴ φωνή, ἡ ἐσωτερικὴ, μὰ αὐτὴ ἀκόμα ἀμφιβάλλει. Οἱ τελευταῖες ἐβδομάδες πέρασαν τόσο γρήγορα, μέσα στὴν ἀγωνία τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς προσδοκίας τοῦ τέλους. Καὶ τὸ ἥρωϊκὸ φινάλε δὲν κράτησε παρὰ πέντε ὥρες, πού τῆς φάνηκαν πέντε λεπτὰ στὴ βιασύνη της νὰ γε-

μίση τὶς κόλλες. Καὶ ἡ σελίδα γύρισε.

Καὶ τώρα; Τί θὰ κάνω τώρα; Ποῦ θὰ πάω; Πῶς θὰ προχωρήσω; Ποιὸς θὰ μὲ κρατήσῃ; Ἀναρρωτιέται ἀνήσυχα.

— Τώρα εἶναι ἡ ὥρα σου, ἀφουγκράζεται τὴ φωνὴ νὰ τῆς ἀπαντᾷ. Πρέπει νὰ προχωρήσῃ μόνη σου . . . Νὰ λύσῃ τὰ σχοινιά, ν' ἀφήσῃ τὸ λιμάνι καὶ νὰ ξανοιχτῆς στὸ πέλαγο. Πῆρες ὅ,τι μπόρεσες, τώρα θ' ἀρχίσῃς νὰ δίνῃς κι ἐσύ.

Τῆς φαίνεται παράξενο. Μέχρι τώρα περιστοιχιζόταν ἀπὸ πρόσωπα φιλικὰ, πού μοιραζόταν μαζί τους χαρὲς καὶ λύπες, ἀπὸ πρόσωπα στοργικὰ πού δὲν κουραζόνταν νὰ καθοδηγοῦν, νὰ λύνουν ἀπορίες, ν' ἀναλαμβάνουν εὐθύνες. Εἶχε ὀδηγούς, εἶχε συνοδοιπόρους. Τώρα πῶς θὰ μείνῃ μόνη της; Πῶς θ' ἀφήσῃ τὴ ζεστὴ φωλιά; Πῶς θὰ πετάξῃ;

— Εἶναι ἡ ὥρα σου, τῆς λέει ἡ φωνή. Ἔχεις χρέος.

— Ὁχι! Θεέ μου. Ὁχι, δὲν μπορῶ, δὲν ξέρω, εἶναι δύσκολο· τὰ ἐφόδια μου εἶναι λίγα, δὲν ἔχω πείρα, φοβᾶμαι, δὲν θὰ τὰ καταφέρω, δὲν μπορῶ . . .

— Μπορεῖς. Πρέπει νὰ μπορῆς. Εἶναι δύσκολο, ναί. Μὰ ἔχεις ἐφόδια. Ὅλοι ἀρχίζουν κάποτε. Μὴ φοβᾶσαι. Στὸ δρόμο σου θὰ ἔχῃς φάρους φωτεινοὺς πού θὰ σὲ καθοδηγοῦν σταθερὰ καὶ τὴν πορεία σου τὴν χάραξαν ἄλλοι πρὶν ἀπὸ σένα. Καὶ δὲν εἶσαι μόνη σου, ξέρεις. Εἶναι πολλοὶ πού βαδίζουν μαζί σου καὶ προπορεύονται ἢ ἀκολουθοῦν.

Καὶ ἀκόμα τόσοι ἄλλοι, κοινωνία ὁλόκληρη, σοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι νὰ σὲ δεχθῇ σὰν ἐνεργὸ καὶ ὠφέλιμο ἐργάτη της.

Ἐσύ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀπογοητεύσῃς ὅλους αὐτούς. Τὴ φωλιὰ πού σὲ ζέστανε μὴν τὴν προδώσῃς. Δὲν σοῦ ἔδωσε λίγα. Σοῦ δυνάμωσε ἀρκετὰ τὶς φτεροῦγες. Σὺ μόνη σου τώρα θὰ τὶς τρανέψῃς μὲ τὸ πέταγμα καὶ τὴν προσπάθεια.

Καὶ θὰ εἶσαι χρυσαϊτός.

Τ Ο Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο Ν Μ Α Σ

εἶναι ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Διπλωμα-
τούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων. Παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὰ
ζητήματα ποῦ ἀφοροῦν τὸν Σύνδεσμον, παρέχει εἰς τὰς
Ἀδελφὰς πολυτίμους πληροφορίες, φροντίζει νὰ πλουτίζη
τὰς γνώσεις των, νὰ ἐξαίρη τὰ ἐπιτεύγματά των καὶ νὰ ἐν-
θαρρύνη κάθε νέον τάλαντον.

Ἐγγραφεῖται συνδρομηταὶ εἰς τὴν

«ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΑΔΕΛΦΗΝ»,

ποῦ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλάδου μας, καὶ
ἐργασθεῖτε μὲ φανατισμὸν διὰ τὴν διάδοσίν της.